

Liliana Tomescu, Ion Punea și Petrică Popa în „Hotelul astenicilor“ de I. D. Șerban

dislocată. Din acest punct de vedere, săgeata satirei lui Ion D. Șerban e boantă.

Cum spuneam, autorul declanșează lupta cu toate armele odată, pe un front larg, din care pricină combatanții ne apar palid, fără contur. Individualitățile se pierd, se confundă, singurul personaj distinct, însuflețit, delinător al mai multor atribute omenești, alcătuit nu numai din linii dar și din culoare, e cel al doctoriței Mihaela Bărrăgan. Dar, în foarte mare măsură și cu multă forță de convingere, faptul se datorește Liliane Tomescu, actriță care prin interpretarea ei plină de tumult, de alternanțe de ritm și ton, de fantezie, în sfârșit, de haz și farmec a dat un ax și o direcție întregului spectacol.

Ar mai putea fi alăturate numele câtorva interpreți ca: Sandu Sticlăru, Ion Punea, Constantin Guriiță, Petrică Popa, dar ar rămâne pe nedrept în afara celor enumerați toți ceilalți care, cu sinceritate și efort, și-au dus la capăt sarcinile în acest spectacol corect, curat și fără o strălucire aparte, realizat de Mircea Avram, în decorurile Adrianei Leonescu.

Teatrul „Ion Creangă“

HARAPNICUL FERMECAT

de Gelu Păteanu
(după Benedek Andras)

Benedek Andras, actor de profesie, a luat crîmpeic din toate basmele pe care și le mai amintea, le-a amestecat după o alchimie literară proprie și a scos la iveală o povestioară foarte oarecare, rudă de departe cu basmul, cu un împărat (ramolit) și o împărăteasă (rea), cu o prințesă (tristă) și un voinic (voinic), cu draci, balauri, mă rog, cu tot ce se mai cere și tot ce mai încape,

ca să-i facă pe copii să soarbă limonada asta apoasă și stătută.

Gelu Păteanu, a luat povestioara, a răscuit-o, zicându-i adaptare și nu traducere, și din momeala asta a mușcat Teatrul „Creangă”, în credința sinceră, nu am nici o îndoială, că poate face din orice harapnic de mătase.

Două sînt criteriile care au condus Teatrul la această alegere: dorința de a restitui copiilor basmul în formele lui autentice, dorință absolut lăudabilă și de toți împărtășită, ba mai mult, insistent și repetat exprimată; și speranța, îndreptățită în bună măsură, că talentul, fantezia actorilor, regizorului, scenografului, compozitorului, vor suplini lipsa de substanță a poveștii în chestiune. Ambele criterii sînt vrednice de luat în seamă și de seos în evidență. Judecînd după cum merg lucrurile în acest teatru de la o vreme, reamintindu-ne ultimele spectacole și faptul că regizori și actori tineri au adus în colectiv un aer de prospețime și de vigoare, nu avem temei să ne îngrijorăm. Dar sîntem datori să cerem teatrului, de pe platforma propriilor lui exigențe, să vadă în ultima realizare a acestei stagiuni de trecere pe noi coordonate calitative, un moment de toropeală a spiritului critic și în ultimă analiză, o neîmplinire. Povestea, cum spuneam, e lipsită de har. Cîrge lînced, deslînat, fără vivacitate, fără fascinație, se potenește în te miri ce nod dramatic pe care nu știe cum să-l desnoade, și lungecî senin peste momentele care puteau să-i dea savoarea, dramul de încordare și elipa de bucuroasă destindere.

Nici regizorul Mihai Dimiu nu a reușit să depășească sărmana condiție a textului, ci l-a urmat cu docilitate, rar de tot găsînd prilejul să dinamizeze moleomia, fie prin cîntec și danț, fie prin desenul ceva mai complicat al mișcării actorilor sau prin forțarea ritmului pînă la limita îngăduită. E drept că nici scenografia Floricăi Mălureanu nu i-a fost de prea mare folos, ba chiar i-a stat în cale, reducînd scena acestui teatru, și așa năpăstuită, la dimensiuni de joc imposibile. Iar costumele, care trebuie să fi fost frumoase pe schițe și dintre care unele și par frumoase, cîtă vreme interpreții îmbrăcați cu ele nu se mișcă, sînt de-a dreptul împovărătoare pentru actori, stînjinîndu-le mișcarea, anulînd plastica suplă a unora dintre ei, urîndu-i pe alții.

Actorii, prin cîteva vrednice realizări, constituie partea bună a spectacolului. Pornind de la constatarea că personajele lor de poveste au o traiectorie absolut liniară, că au un singur dat de caracter fiecare, s-au străduit să spargă acest tipar și să însuflețească, să coloreze cît de cît înfățișarea eroilor lor. Unii au izbutit mai mult, alții mai puțin. Cel mai mult au izbutit aetrițele. Florina Luican, cu un chip de domniță bizantină și mlădie ca un lujer, a fost o Împărăteasă fascinantă în răutătea ei vrăjitoarească. Jea-

nine Stavaraeche a avut gingășie și alint, a fost dulce-bosumflată în rolul prințesei Cătălina și a arătat din nou că știe să tragă foloase de pe urma experienței de balerină. Genoveva Preda, plină de haz și de candoare, a interpretat în travesti un personaj numit Încurecă-lune, un fel de paj sau spiriduș. Ion, voinicul, frate sau văr cu Făt-Frumos și Pepelea, i-a dat prilej interpretului său, Gheorghe Vrînceanu, să-și pună în valoare statura impunătoare și glasul frumos. Cu mijloace rudimentare, și tocite de rutină, a încercat Mișu Andriescu să-l înfățișeze pe ramolitul Împărat. La fel, ba chiar cu unele stridente, au fost Cicerone Ionescu, Gheorghe Tomescu, Nicolae Spudercă, Horea Benea. În Toader, un fel de străjer al împărăției, Gheorghe Gîmă s-a arătat străin de deprinderi facile în computarea rolului. Dar mă întreb, ce puteau face mai mult bieții actori din niște roluri atît de fade și nesărate? Eu continui să cred că și dracii, și împăratul și vrăjitoarea rea și luna prințesă, tot ce alcătuiește o lume de basm, poate fi altfel înfățișat pe scenă, spre bucuria copiilor dar și spre satisfacția actorilor. Iar de basme nu ne putem plînge.

Virgil Munteanu

